

Projectnieuws 2009-1

Chebrolu

“BOUWEN VOOR KINDEREN IS BOUWEN AAN DE TOEKOMST”

Inhoudsopgave	Pagina
Van de voorzitter	2
Wat doet de penningmeester in India?	3
Verslag projectreis door Anne Reijenga	5
Prioriteitenlijst	13
Locatiekaart	14

Colofon

Het Projectnieuws is een uitgave van de Stichting Thomas Bouwprojecten, dat twee keer per jaar verschijnt.

Met medewerking van

Flor Potters
Henny Koenders
Anne Reijenga
Henk Stokman

Realisatie

Hurks van der linden bv
Minette van Ewijk
Piet van der Heijden

Contactgegevens

Stichting Thomas Bouwprojecten

Secretariaat Adriaan de Bot
Kerkdijk 4, 5511 KZ Knegsel
Telefoon +31 (0) 497 51 73 25
Fax +31 (0) 40 20 26 848
E-mail info@thomasbouwprojecten.nl
Internet www.thomasbouwprojecten.nl
Rabobank rekeningnr 14 93 08 787
Gironummer 30 03 66 te Eersel
Kamer van Koophandel Eindhoven nr 41 09 25 42

Van de Voorzitter

Het jaar 2009 is alweer een gestaag eindje gevorderd als het eerste nummer van Projectnieuws van de Stichting Thomas Bouwprojecten verschijnt. Dit periodiek is naast het jaarbericht en onze website, een van de communicatiemiddelen waarmee onze stichting de contacten onderhoudt tussen haar donateurs, begunstigers en sympathisanten. Communicatie vinden wij als stichting erg belangrijk, zeker in een tijd waardoor tengevolge van de kredietcrisis en de daarop gevolgde economische inzinking, ook voor goededoelenorganisaties de druk op de financiële middelen wordt gevoeld. Immers, in tijden waarin niet alles meer vanzelfsprekend is, is een goede communicatie van levensbelang. Hierdoor kunnen wij op transparante wijze tonen hoe onze organisatie werkt, hoe wij samen met onze counterpart de Zusters Franciscanessen van St. Joseph in India de projecten realiseren, hoe wij de middelen genereren en hoe groot de effectiviteit van de aanwending van het beschikbare geld is.

Dit laatste is, zeker na de negatieve publiciteit over nogal wat foutieve en/of onjuiste bestedingen in de diverse ontwikkelingslanden, van bijzonder groot belang. Wat het resultaat van de aanwending van de gegenereerde gelden betreft kunnen wij en dat zeg ik niet zonder enige trots, bogen op een uitzonderlijk resultaat. Minimale kosten en een maximaal resultaat!

Van een en ander kunt u zelf kennis nemen, want ook in dit Projectnieuws doet een van onze projectleiders Anne Reijenga, weer uitvoerig verslag van zijn bevindingen gedurende zijn meest recente reis naar India in januari/februari van dit jaar.

Toch dienen zich ook bij de Stichting Thomas Bouwprojecten wel enige zorgen aan.

De slechte economische ontwikkelingen zullen extra inspanningen vergen om de benodigde gelden voor onze projecten te genereren en daarom is het van groot belang dat wij een goede communicatie onderhouden met onze donateurs en begunstigers. Voorts doet ook de negatieve publiciteit over de effectiviteit van de verleende ontwikkelingshulp onze stichting geen goed.

Uit onderzoek is gebleken dat de verstrekte hulp in vele landen aan de economische ontwikkeling nauwelijks iets bijdraagt. Wij kunnen ons gelukkig prijzen dat India een redelijk gunstige economische ontwikkeling doormaakt, al dringen de gevolgen daarvan op het platteland waar de scholen van de zusters hoofdzakelijk worden gebouwd, zeer langzaam door. Vermeldenswaard is in dit kader dat sedert een tweetal jaren de stichting: Thomas Foundation for Microcredits is toegevoegd als nieuwe loot aan de Thomasfamilie. Zij beweegt zich op het gebied van het verstrekken van kredieten, speciaal aan vrouwen om een eigen bedrijfje op te zetten of door middel van huisnijverheid te proberen een menswaardiger bestaan op te bouwen. Voorts worden kredieten verstrekt om een studie te financieren. De eerste verstrekkingen van deze kredieten zijn veel belovend.

De Thomasstichtingen blijven er dan ook op vertrouwen dat u ons blijft steunen om ons werk in India voort te zetten.

Flor Potters, voorzitter

Wat doet de penningmeester in India ?De projectleiders voor de voeten lopen?

Van 26 januari t/m 19 februari 2009 is onze penningmeester op bezoek geweest in India. Een deel van de tijd is hij meegereisd met onze projectleider Anne Reijenga, die op inspectiebezoek was. Maar daarnaast waren er twee aparte opdrachten. Daarover gaat dit artikel.

Meegaan met een projectleider op reis betekent vaak vroeg op, vele kilometers reizen per auto en/of trein, bezoeken afleggen aan projecten in voorbereiding of in uitvoering (een school, een boarding, een toiletgebouwtje, een waterput e.d.), meekijken of de deuren goed sluiten en of het hang- en sluitwerk ook past, onderhandelingen bijwonen met aannemers voor de gunning van een project of de oplevering daarvan enz. En je praat dan dus ook overal met de zusters over hun dagelijkse noden en bijvoorbeeld ook over het feit dat de pas voltooide school al veel te klein is gezien de toeloop van nieuwe leerlingen. Soms is er ook tijd om een dansvoorstelling bij te wonen of een middagje met de kinderen door te brengen op het volleybalveld en tijdens de computerlessen. Al met al zeer leerzaam en goed voor een bestuurslid van de stichting om je te realiseren waar je mee bezig bent en waar je voor werkt.

Dit keer waren er twee andere bijzondere taken. Ten eerste zijn we bezig om een aanvraag op te stellen bij de NCDO voor een bijdrage bij het nieuw op te starten project voor de bouw van een school met 12 klassen te Singampunari. Het totale project zal ongeveer 95.000 euro kosten en het doel is om van de ene kant de verwachte toestroom van nieuwe leerlingen in de komende jaren te kunnen opvangen en anderzijds de nodige verlichting te kunnen brengen in de bezetting op het oude schoolterrein in het centrum van de stad. Het is dan ook de bedoeling dat wanneer de nieuwe school er is de bestaande noodvoorzieningen, zoals de sheds (afdakjes) die overal op dit oude terrein staan, te kunnen afbreken. De kinderen krijgen dan fatsoenlijke klaslokalen en bovendien ontstaat er dan de zo broodnodige speelruimte op het binnenterrein.

Vorig jaar hebben we in een artikel in het Projectnieuws al aangegeven wat de NCDO voor vragen beantwoord wil hebben bij de aanvraag tot subsidiering van de nieuwbouw van scholen. Onze projectleiders hadden al informatie verzameld, maar het was goed om eens heel indringend met de lokale zusters als toelichting en aanvulling daarop te spreken en de situatie zowel op het oude terrein in de stad als op de nieuwe scholencampus een paar kilometer buiten het centrum in ogenschouw te nemen. Nu is er voldoende (achtergrond-) informatie boven tafel gekomen: we kennen nu de gehele onderwijssituatie ter plaatse en we weten ook wat de zusters doen aan sociale en voorlichtingsactiviteiten in de dorpen rondom Singampunari waar de meeste kinderen vandaan komen. Ook hebben we met aannemers gesproken, onder meer over de aanneemsom, maar ook over de fundering en de situering van het nieuwe gebouw op de campus in verband met de zonnestand.

We zullen binnenkort de aanvraag bij de NCDO indienen, want de vergunning voor de bouw is al binnen.

De tweede bijzondere taak was het verrichten het een accountantsonderzoek volgens de in Nederland gangbare auditing normen van een project dat vorig jaar is uitgevoerd, namelijk de bouw van de eerste verdieping op de school te Vegiwada. Dergelijke onderzoeken worden noodzakelijk omdat onze externe accountant ervan uitgaat dat, wanneer hij zijn handtekening zet onder een goedkeurende verklaring bij de jaarrekening van de stichting, hij tevens tekent voor het feit dat hij heeft kunnen vaststellen dat alle uitgaven van de stichting in India gedaan zijn conform de doelstellingen van de stichting, in het kader van het project waarop ze verantwoord worden door de zusters en ze bovendien gedaan zijn binnen de gesteld efficiency normen van aanbestedingen, bills of quantities en dergelijke. Overeengekomen is dat de stichting jaarlijks minimaal één groot project aan een dergelijk onderzoek onderwerpt en over de bevindingen daarvan rapporteert, ook weer volgens de in Nederland geldende normen. De stichting heeft besloten deze controles zelf ter hand te nemen omdat uitbesteding veel te duur gaat worden en we bovendien zelf deze expertise in huis hebben. De externe accountant is hiermee akkoord. En dus was er tijdens het bezoek aan India de nodige tijd ingeruimd om dit onderzoek uit te voeren.

In eerste instantie was het natuurlijk nodig om vast te stellen hoe de geldstromen met betrekking tot door ons gefinancierde bouwprojecten in z'n algemeenheid lopen: wie binnen de congregatie ontvangt en betaalt wat, via welke bankrekeningen loopt dat, op basis waarvan worden er betalingen verricht (deelfacturen, afdracht ingehouden bronbelastingen e.d.) en met welke autorisaties?

Ook was de vraag hoe de voortgang van een bouwproject zich verhoudt met de verrichte deelbetalingen en hoe een en ander zich afspeelt binnen en tussen de verschillende juridische eenheden van de congregatie.

De conclusie van het eerste deel van dit onderzoek was heel positief: er wordt weliswaar nog veel met de hand geadmistreerd of met behulp van stand-alone lijsten wat niet erg efficiënt is, maar de opzet van de administratieve organisaties en de ingebouwde interne controle maatregelen zijn doeltreffend en goed.

Het tweede deel betrof het uitvoeren van de eigenlijke detailcontroles: was op een onafhankelijke manier vast te stellen dat alles in dit project inderdaad gegaan was zoals het volgens begrotingen en procedures moest lopen en waren de uitkomsten conform dat wat men ervan mocht verwachten.

Het belangrijkste antwoord op deze vragen was: ja. De in- en uitgaande geldstromen voor dit project waren volledig zwart op wit te traceren, de begroting van en het contract met de aannemer gaven voldoende aanknopingspunten voor de oplevering en verwerping van het grootste deel van de geclaimde kostenstijgingen en meerwerk, de verrichte betalingen liepen redelijk parallel met de voortgang van de bouw en uiteindelijk is het project gerealiseerd binnen het beschikbare budget van de stichting: 42.300 euro

Derhalve kon na afronding van het onderzoek gerapporteerd worden dat de uitgaven verantwoord op dit project zijn gedaan conform de doelstellingen van de stichting, voor het betreffende project en binnen de gestelde efficiencygrenzen.

Voor de goede orde: het is de bedoeling dat er uit elk kalenderjaar minimaal één project aan een diepgaande controle zal worden onderworpen. Deze controle zal in de toekomst vergemakkelijkt worden wanneer voor alle grotere projecten een zogenaamd percentage of completion chart zal worden opgesteld en gevoegd bij het contract met de aannemer. De voortgangsrapportage uit India kan dan meer gestroomlijnd worden en er ontstaat een heel goed controlemiddel voor de verrichte deelbetalingen. Wanneer de controles op een efficiënte manier ingevuld worden betekent dat er naar schatting eens per 1 ½ jaar een controlebezoek zal plaats vinden.

Waarom dit hele verhaal ? U ziet dat de stichting er alles aan doet om haar donateurs een zo groot mogelijke zekerheid te geven dat de gelden besteed worden waarvoor ze bedoeld zijn (conform de doelstellingen van de stichting en voor de projecten waarvoor ze bedoeld zijn) en dat er op een efficiënte manier met geld wordt omgegaan.

Henk Stokman, penningmeester

Happy Pongal, feest van de oogst.

Binnenplaats van het Thomas Hospitaal in Chennai

Reisverslag van Anne Reijenga in januari/februari 2009

Een reis, die ik samen zou maken met Wilma van Casteren, pastor bij de zusters Franciscanessen uit Oirschot. Deze congregatie heeft al vaker blijk gegeven van hun sympathie voor de zusters in India door projecten financieel te steunen. Helaas kwam de pastor ongelukkig ten val en moest zij op doktersadvies verstek laten gaan. Natuurlijk een teleurstelling voor haar en bovendien was het eerste gedeelte van mijn reis op haar afgestemd.

Deze reis sprong er toch wel één project uit: Chebrolu. Bijzonder niet alleen omdat de totale vestiging met alle gebouwen door onze stichting is verwezenlijkt, maar vooral ook omdat door allerlei oorzaken het project meer dan een jaar is vertraagd. Bovendien ging dit gepaard met enorme prijsstijgingen. Maar het laatste gebouw is eindelijk opgeleverd, oké.....met veel kopzorgen, maar we zijn trots op wat er tot stand is gebracht.

Zoals altijd kom ik rond middernacht met het vliegtuig aan in Chennai en staan de zusters met de auto al te wachten. Dan is het een kwartier rijden om het Thomas Hospitaal te bereiken waar gastenverblijven zijn die wij doorgaans gebruiken. Even slapen en om een uur of negen opstaan om te ontbijten. Wat wennen aan de temperatuur en een praatje met de vele bekenden, waarvan er één je altijd even komt verwelkomen: Sr.dr. Rexline de directeur van het ziekenhuis, die ondanks haar drukke werkzaamheden daar even de tijd voor neemt. Daarna naar het moederhuis voor de eerste ontmoeting met de leiding van de congregatie. Ik passeer daarbij de binnenplaats van het Thomas Hospitaal waar meisjes met krijtpoeder prachtige kleurrijke creaties in het zand maken vanwege het Pongal feest(zie foto's bovenaan).

Een vrije dag in India, dus ook voor de studenten van de verpleegstersopleiding die aan het hospitaal verbonden is. Twee zusters en ik worden meteen gebombardeerd tot jurylid. Uiteindelijk worden anderen dan ik had gedacht tot winnaars uitgeroepen. Ach, eigenlijk zijn er alleen maar winnaars, wij vinden het allemaal even mooi zoals alles in India kleurrijk is en van een andere dimensie

dan bij ons. Met de zusters wordt het programma besproken en worden er al direct veranderingen in mijn schema aangebracht, terecht overigens omdat ik enkele bestemmingen over kan slaan vanwege de absentie van Wilma van Casteren. 's Middags bezoeken we **Egmore**, ons jubileumproject. Egmore ligt in een oud deel van Chennai waar de zusters midden in een sloppenwijk een kindertehuis hebben dat niet veel meer is dan een groot woonhuis. Hier leven 45 kinderen, die tijdens ons bezoek de maaltijd gebruiken op het dak. Daar is ook de opslag van meubels

en andere zaken, want verder is er alleen een begane grond. Renoveren is dan ook geen overbodige luxe. Aan beide

kanten ingebouwd, dus uitbreiden kan alleen maar in de hoogte. De bedoeling is op de eerste verdieping een slaapruiimte voor de jongens en één voor de meisjes te maken. De zusters hebben een klein huisje aan de overkant gekocht waar zij kunnen verblijven. De begane grond komt dan helemaal vrij voor de eetkamer/recreatie, hal, keuken en opslag. Het dak boven de eerste verdieping is dan bestemd voor de toiletten en een groot terras om toch een speelruimte te hebben. Voor de kinderen een hele verbetering, trouwens die zijn toch al gelukkig dat ze door de zusters worden opgevangen en plezier hebben ze genoeg, ondanks de beperkte ruimte. De aannemer Chandran is ook aanwezig en we bespreken de werkzaamheden die hij begroot heeft.

Met de extra dingen die we overeenkomen, wordt het bedrag later afgerond op 19.00.000 rupees (ongeveer 32.000 euro). Het contract wordt getekend. De aannemer is inmiddels begonnen met het sloopwerk. De volgende dag met de auto op en neer naar **Vandavasi**, dat ligt ongeveer 120 km ten zuidwesten van Chennai. Enkele jaren geleden hebben wij daar een hostel gebouwd voor studenten die daar verblijven om een beroepsopleiding te volgen. In het begin waren er nog niet zo veel, maar intussen zijn er nu 70 studenten en blijkt dat de toiletten en wasgelegenheid wat aan de magere kant zijn, zeker als een maximale bezetting van 120 is bereikt. Daarom is aan de achterzijde waar de meisjes de was doen, een gebouwje gemaakt met extra toiletten en wasruimten. Bovendien zijn buiten meer blokken gemaakt waarop de was wordt geschrobd en een verhard gedeelte met drooglijnen. Dat is daar wel nodig, omdat ieder jaar in het regenseizoen alles onder water loopt. We zijn daar om het gebouw te openen en naar goed katholiek gebruik in te zegenen.

(foto: de versiering is nog niet gereed, rechts de wasstenen en op de achtergrond de drooglijnen).

Na de opening en de inzegening, waarbij de priester kwistig met de kwast zwaait, het zijn per slot van rekening niet voor niets natte ruimten, volgt nog een inspectie van het gebouw. Het is best mooi afgewerkt, alleen de deuren moeten beter worden geschilderd. Ook de zeeplateau's zijn niet strak ingemetseld maar hebben uitpuilende voegen. De aannemer belooft dat te verbeteren. Met een tevreden gevoel nemen we afscheid, mede met in het achterhoofd dat dit project veel minder heeft gekost dan in eerste instantie werd verwacht. Al die zelfde avond gaat het met de nachttrein van 23.00 uur naar **Vegiwada**, zo'n 600 km naar het noorden in de staat Andhra Pradesh. Vanaf het station in Eluru rijden we een half uur door een lieflijk landschap met veel groen. Wat is het toch een mooie nederzetting, ieder jaar meer groen,

meer bloemen.....Dit is vooral de verdienste van Sr. Avila het hoofd van de school en intussen is er ook al een verdieping op de school gebouwd door een andere aannemer. Met deze aannemer zijn we wel gelukkig: hij is in ieder geval betrouwbaar en redelijk in prijs. We bespreken met hem de bouw van het kindertehuis. Dit tehuis is voor kinderen die té ver weg wonen om dagelijks heen en weer te kunnen reizen, toch de gelegenheid te geven naar school te kunnen gaan. Het is kleiner dan wij normaal bouwen omdat dit meer bedoeld is voor kleinere kinderen. Het gebouw wordt ingemeten en vastgelegd en de aannemer belooft met een offerte naar Chennai te komen, wat aan het eind van mijn reis ook is gebeurd. De opdracht is onder voorbehoud gegeven, omdat er op dat moment nog geen bouwvergunning was en de aannemer ook nog wat gebreken aan de school moest herstellen. Bij de onderhandelingen werd ik door een constant lachende aannemer "de cutter" genoemd, omdat ik overal waar mogelijk in de prijs probeerde te snijden. Ik zei hierop "dat hij beter kon huilen". Maar we zijn er uitgekomen en inmiddels is de vergunning verstrekt en is het grondwerk gaande.

Met de auto naar het in de aanhef al genoemde **Chebrolu**, ongeveer twee uurtjes rijden. Een project dat ons door allerlei oorzaken veel zorgen heeft gebaard. De vele stagnaties zijn al eerder in onze rapportages vermeld maar toch nog even een terugblik:

- De vergunning voor de school is er en we kunnen gaan bouwen.
- Als de fundering is gemaakt en opgemetseld tot boven maaiveld, komt het bericht dat dit gebied een urbanisatiebestemming heeft en door de staat moet worden beoordeeld.
- De bouw wordt stilgelegd.
- Na een aantal maanden komt de nieuwe vergunning, doch dan blijkt dat de afstanden van het gebouw tot aan de perceelgrens groter moeten zijn.
- Gedeeltelijk slopen is het gevolg.
- Zijn we net begonnen, breekt de regentijd aan. Helaas dit keer extreem lang en voordat het water dan allemaal is weggezakt, zijn we een half jaar verder.

- Eindelijk kunnen we weer bouwen, maar net in de bouwtijd en tijdens de stagnaties stijgen de prijzen enorm. De staalprijs bijv. stijgt met ca. 70 % en cement met meer dan 100 %, de overige materialen en lonen stijgen met ongeveer 20 %.
- Er zijn enkele meerwerken, zoals het afdekken van de bestaande waterput en het rondom metselen van een veilige muur van een meter hoog.
- De vloeren van de gebouwen worden hoger gemaakt dan in het ontwerp vanwege de ervaringen met de wateroverlast.
- De binnenplaats van de huisvesting voor de leerkrachten moet i.v.m. de veiligheid worden voorzien van een stalen roosterwerk en afgesloten met een muur.
- Gezien de grote afstand naar de septictank bij het toiletgebouw wordt bij het gebouw voor de leerkrachten een extra septictank gemaakt.
- Zodoende is de oorspronkelijke prijs van de begroting voor het totale project van 97.000 euro opgelopen tot 143.000 euro. Dat heeft diepe voren gesneden in de reserves van de stichting en tot uitstel geleid van volgende projecten.

(foto: Chebrolu, huisvesting leerkrachten)

Zo'n overschrijding is ons nog nooit overkomen, logisch toch dat we enorm blij zijn het laatste gebouw, de huisvesting voor de leerkrachten, te kunnen openen. Daarmee is dan het totale project afgerond op enkele kleine dingen na.

Groot feest! Er wordt een tent geplaatst voor de mis die geleid zal worden door de bisschop en iedereen die maar enigszins aanwezig kan zijn, is er.

(foto: grondtransport Sr. Elisabeth en ik)

Vooraf moet de grond nog geëgaliseerd worden, waarmee twee mensen van de aannemer belast zijn die met schalen op hun hoofd de grond aanvoeren. Dat schiet natuurlijk niet op en veel gasten waaronder wij, een aantal zusters en de opzichter, stonden erbij en keken er naar. Ik vroeg aan Inge Wolswijk die mij vergezelde of zij mij wilde helpen schalen grond te versjouwen en daarmee het goede voorbeeld te geven. En ja hoor, na een paar schalen voelde iedereen zich geroepen mee te komen helpen.

Het is een mooi gebouw geworden, netjes afgewerkt, alleen de tegels in de natte ruimten.....witte en grijze tegels door elkaar. "Ja, die zijn zo aangevoerd", aldus de aannemer. "Maar als je dat ziet,laat je dat toch verwijderen en stuur je de rest terug ", was mijn reactie, waarop de aannemer en de opzichter mij schaapachtig aankeken. Alles slopen dus en opnieuw met witte tegels.....oké, dat zullen ze dan maar doen. Voor de rest wat kleinere zaken die verbeterd moeten worden en de opzichter belooft dat zeker goed te zullen controleren. De volgende dag 's middags met de trein terug naar Chennai. We hebben een paar uur tijd om wat spullen in te pakken en weer terug te gaan naar het station voor de nachttrein naar **Jolarpet**. Een kort bezoek om afspraken te maken met de superior Sr. Amali Vedha voor de bouw van een hostel dat daar hard nodig is. De 37 studenten die daar een opleiding voor onderwijzeres volgen, verblijven in het kindertehuis, waar ook nog eens 130 meisjes wonen. Ook vijf jonge zusters volgen die opleiding maar zij verblijven in het zusterhuis dat daarvoor niet is ingericht. Kortom een hostel voor de studenten is geen overbodige luxe. Een groot gebouw waar uiteindelijk 108 studenten gehuisvest kunnen worden.

We willen starten met alleen de begane grond maar daarvoor is op dit moment nog niet voldoende geld ingezameld. We hopen echter dat in september als Hans Schiebroek naar India gaat, dat het kan worden aanbesteed. Nu bleef het nog beperkt tot overleg met een mogelijke aannemer die in eerste instantie een te hoge aanbieding deed. Daar er nog voldoende tijd is, zijn er twee andere aannemers gevraagd ook een aanbieding te doen.

*(foto: moeder overste Rita Michael (re.)
wachtend op de trein met Sr. Amali Vedha (li.)*

We gaan met de trein verder naar het zuiden naar **Alwarpet** in de Nilgiri hills, een gebergte ongeveer 600 km ten zuidwesten van Chennai. Een streek waar veel mensen op vakantie gaan vanwege de prachtige natuur, maar ook omdat het daar op 1500 m hoogte heerlijk koel is. Overdag zo'n 20-25 graden en 's nachts onder de dekens, want dan koelt het af tot 10-15 graden. Sr. Rita is hier één keer geweest en wil heel graag wat van de omgeving zien, daar is wel wat tijd voor en we zien o.a. Dolphine nose, een hoog uitstekende rots met een prachtig uitzicht en de Sleeping Lady, een bergrug waarbij je met enige fantasie haar vormen waarneemt. De zusters hebben hier een school die tegen de berghelling is gebouwd, waardoor er weinig ruimte rond de school is. Aan de achterzijde is nog geen 4 m ruimte en dan gaat het nagenoeg recht omhoog. Inmiddels is daar een nieuw toiletgebouw voor meisjes gemaakt. Maar om het jongenstoilet te maken moet er eerst een keermuur van 3 m hoog worden gemaakt, die tevens als achterwand van het toiletgebouw kan dienen. Bij aankomst hebben we eerst een onderhoud met de aannemer en het is goed, dat Sr. Sherine er bij is, want de aannemer spreekt slecht Engels en denkt alleen in voeten als lengtemaat. Moeizaam onderhandelen, maar na vijf (!)uur zijn we er uit en ligt er een redelijke prijs op tafel. Daarbij is zijn voorstel van een golfplaten dak voor de veiligheid veranderd in een gewapend betondak, waarvoor ik een tekening zal maken.

De aannemer komt de volgende dag terug om het contract te tekenen. Maar ik twijfel aan het voorstel van de keermuur, waar hij een tekening van heeft gemaakt, en maak na afloop een controleberekening. Mijn vermoedens zijn juist, de voet van de L-vormige keermuur is te kort en daardoor labiel en in plaats van 3, maak ik hem 5 voet lang, wat uiteraard consequenties heeft voor de prijs. Voor hem niet nodig, ze doen het altijd zo.....dat kan wel zijn, maar ik voel me beter bij een langere voet en hij belooft die te maken. Ik stel hem de tekening die ik gemaakt heb, ter beschikking en vertel later de zuster, dat ze er op moet letten dat de lengte van de voet goed wordt uitgevoerd.

Bruiloft in Alwarpet

Trouwen gaat in iedere streek gepaard met andere gebruiken. Ik spreek een onderwijzeres die binnenkort gaat trouwen met haar achterneef. Dit komt veel voor in India. Toch even zoeken, want de optelling van de leeftijden moet op de datum van trouwen oneven zijn. Drie dagen vóór de bruiloft wordt er bij het huis van de bruid een stok in de grond geplaatst met mangobladeren eraan: er wordt een gat gegraven, waar men munten en melk in doet en als de stok staat gaan bruid en bruidegom met vier handen van boven naar beneden langs de stok. Bij het plaatsen van de stok krijgt de bruid

goudkleurige armbanden om tot aan haar ellebogen en de zeven of negen vrouwen (ook oneven), krijgen andere kleuren armbanden om. Al die tijd is de bruid gesluierd en pas in de kerk zien ze elkaar. Na de kerk volgt de receptie en vervolgens gaan ze naar het huis van de bruidegom, waar het bruidspaar melk drinkt met een strooisel van bananen. Na een verblijf van drie dagen in het huis van de bruidegom komt de familie hen ophalen om ze naar hun eigen woning te brengen. Vijf dagen na de bruiloft (ook de dagen zijn oneven) gaan ze terug naar het huis van de bruid om de stok uit de grond te halen.

Van Alwarpet gaan we helemaal naar Thengapattanam in het uiterste zuiden van India om enkele meisjes te interviewen, die op kosten van de Thomas Foundation for Micro Credits (TFM) studeren. Omdat ik toch op veel plaatsen in India kom is dat goed te combineren. Daarin zie je ook de ontwikkelingen van de Thomasstichtingen: begonnen met de zorg voor kansarme kinderen, na enige jaren kwam daar de Bouwstichting bij om de nodige gebouwen te realiseren en sinds twee jaar bestaat de TFM om na de normale schoolopleiding meisjes te ondersteunen bij een beroepsopleiding, zodat ze daarna een zelfstandig leven kunnen leiden.

Het zuiden is mooi en wat koeler vanwege de invloed van de zee. Mooie stranden, veel palmbomen en schoon ten opzichte van veel andere gebieden. Vandaar naar **Srivaikuntam**, 200 km met de auto naar het noordoosten. Daar is een school gebouwd, die een jaar geleden is geopend hoewel er nog diverse dingen niet klaar waren. Ook toen Hans er afgelopen september kwam werd daar nog eens op gewezen. Nu in januari waren enkele zaken nog niet afgewerkt! Maar we hebben wel het e.e.a. geleerd in de loop der jaren. De laatste termijn wordt pas acht maanden nadat alles is afgewerkt uitbetaald. Het is een vaste regel in het contract en bij iedere opdracht zal hiervoor getekend moeten worden. Nog steeds zijn er deuren die niet goed sluiten en de vloer is dan wel vernieuwd, maar op één plaats is het nog steeds niet goed. Op het dak moeten bovendien op diverse plaatsen de tegelvoegen worden uitgekapt en opnieuw gevoegd. We maken een klein contract, waar alle reparaties in vermeld staan en ook wanneer het klaar moet zijn, ondertekend door Sr. Elisabeth Xavier en de aannemer. Sr. Elisabeth Xavier zit daar nu een half jaar en heeft ook de overlast van het water opgelost. Zij heeft een geultje laten graven en de sloten opgeschoond wat al veel verbetering heeft gebracht. Nu nog een grondaanvulling,

wat natuurlijk meer kosten met zich meebrengt en het terrein kan op afschot worden gelegd.

Op de foto is op de voorgrond het geultje voor de afvoer van water te zien. Links achter is het toiletgebouw zichtbaar dat nodig opgeknapt dient te worden. Bovendien heeft de overheid aangegeven dat er een toiletgebouw bij moet komen om jongens en meisjes te scheiden. We zullen het meenemen in het overleg bij het vaststellen van de prioriteiten. Soms komt de pastoor in het kappelletje van de zusters een mis opdragen en de vier zusters en ik waren daarbij aanwezig. Tijdens de plechtigheid, die overigens heel intiem is in een ruimte niet groter dan een kamer, ging het mobieltje van de priester af. Schichtig keek hij om zich heen, zoekend onder zijn pij of liever gezegd vechtend met zijn pij. Zonder resultaat maar gelukkig hield het ding op. Doch even later.....daar ging die weer.....hetzelfde resultaat, maar nu was hij na hetzelfde gevecht in staat hem uit te zetten. Ik moet eerlijk bekennen dat van dit voorval me meer is bijgebleven dan van het verloop van de mis. Zelden een priester zo in paniek gezien, maar ja, op dat moment was de binding met zijn mobieltje groter dan de verbinding met de hemel.

Met de auto gaan we naar een klein dorp, **Venkatachalapuram**, ongeveer 100 km naar het noorden. Een jaar geleden is het kindertehuis opnieuw geschilderd en het ziet er weer prachtig uit. Nu gaat het echter om het toiletgebouw dat veel scheuren vertoont. Het laatste jaar is dat niet verergerd, zodat opdracht gegeven kon worden alle tegels te verwijderen en de scheuren te vullen. Het geheel moet dan opnieuw worden betegeld en geschilderd. Die zelfde avond naar het station voor de reis naar Trichy, waar ik onze penningmeester Henk zal ontmoeten die verder met mij meereist. De volgende dag naar

Pannaikadu, een mooie autorit van drie uur door de bergen.

Pannaikadu ligt op ongeveer 1200 m hoogte. Uiteindelijk is het een heel mooi project geworden, ondanks de aannemer die herhaaldelijk zijn beloften niet nakwam en ondanks de moeilijkheden met de hoogteverschillen. Door de hoogteverschillen is de speelplaats op twee niveaus gelegd en zijn er diverse hellingen en trappen aangelegd om overal te kunnen komen.

Dat geeft alles een speelse aanblik en een zekere intimiteit. Vanaf de weg bovenaan waar het

huis van de zusters staat, tot aan het laagste punt bij de nieuwe toiletten is het hoogteverschil ongeveer 12 m. Op de foto is links de nieuwe school en rechts het opgeknapte gebouw te zien. Op de voorgrond zijn de twee niveaus van de speelplaats goed te zien en boven de schoolgebouwen uit is een huis te zien, dat langs de weg staat. Belangrijkste blijft natuurlijk het nieuwe schoolgebouw met volwaardige klaslokalen. Zeker als je gewend bent opgepropt te zitten in allerlei hokjes en gebouwtjes en zelfs in het nabijgelegen kerkje. Er is nu ook een mooie computerruimte waar acht kinderen tegelijk kunnen oefenen. Vooral bij het toiletgebouw moet de aannemer nog het een en ander doen aan de deuren, de afvoer en het verhogen van de zakput. Op één helling is beton gestort van slechte kwaliteit, waarvan de bovenlaag gedeeltelijk is verdwenen. Dat moet uiteraard ook hersteld worden. Met een tevreden gevoel gaan we, ook hier onder de dekens, slapen en wie waarschijnlijk nog het meest blij zijn?.....de kinderen.

De volgende morgen gaan we met de auto naar **Singampunari** waar een nieuwe school dringend nodig is. Oorspronkelijk was deze gepland in het dorp bij de bestaande school maar eigenlijk is daar niet genoeg ruimte. Dus uiteindelijk wordt de locatie toch buiten het dorp waar meer dan voldoende ruimte is. Als het 12-klassige schoolgebouw gereed is kan de school in het dorp ontlast worden. Daar gaan dan alleen de kleinere kinderen naar toe en ontstaat er eindelijk een situatie waarbij de kinderen wat meer ruimte krijgen in normale klaslokalen. Belangrijk is nog vast te stellen hoe het nieuwe schoolgebouw wordt gesitueerd, waarbij gekozen wordt voor een locatie in het verlengde van het bestaande. Dit in tegenstelling tot eerdere uitspraken van de zusters..... oké Hans wijzig de tekening wel weer. De aannemers zullen een aanbieding maken, waarbij aannemer Stephen bereid is twee gaten te graven om de diepte van de fundering vast te stellen. Dat blijkt 1,80

m onder maaiveld te zijn. Na het maken van de constructietekeningen kunnen de aannemers een begroting maken en hopen wij in de loop van het jaar voldoende geld te hebben verzameld om met de bouw te kunnen starten.

We rijden weer langzaam terug naar het noorden. Door dorpen, die voornamelijk uit hutjes bestaan, wanden van een mengsel van klei en stro en daken van palmtakken.

armoedig geluk

de hutjes staan er armoedig bij
bladeren gevlochten
gaten die tochten
maar wel allemaal keurig op een rij

zeker, de mensen hebben niets te besteden
maar vol levenslust
nooit uitgeblust
prachtig hun kleurrijke kleden

een deur is er niet
wat fladderende linten
van schreeuwende tinten
een lamp, die in het donker ziet

de lemen wanden strak gestreken
als gladde muren
maar zal niet lang duren
als hevige regens de wanden weken

ach, zoveel gaat er niet verloren
't is ook niet de eerste keer
geven en nemen telkens weer
opnieuw beginnen zoals tevoren

bewonderenswaardig, zoveel veerkracht
zoveel moed
en het doet goed
als ondanks alles men nog lacht.

februari 2009

bar

Maar eerst gaan we nog een stukje naar het westen, naar **Perumalpalayam**, een dorp aan de voet van de bergen waar we enkele jaren geleden een kindertehuis gebouwd hebben. Veel kinderen die hier op de school van de zusters zitten, komen uit de bergen en kunnen niet iedere dag op en neer reizen. Hier zitten in totaal 237 jongens en meisjes, ongeveer de helft van het aantal leerlingen dat daar op de school zit. Veel te veel natuurlijk als je bedenkt dat het

kindertehuis gebouwd is voor ongeveer 120 kinderen. Een groot deel van de jongens slaapt daarom in de eetzaal, waar we ook getuige zijn hoe er opgeschept en gegeten wordt. Twee enorme pannen met rijst en twee met currysaus moeten al die hongerige maagjes vullen. In lange rijen wachten ze geduldig op hun beurt. De rest zit keurig op een rij, jongens

en meisjes gescheiden van elkaar. We zijn het eens dat het kindertehuis nodig moet worden uitgebreid evenals de toiletten en wasgelegenheden. Er gaan veel makke schapen in een hok.....maar dit zijn wel kinderen! Dit komt in ieder geval op de prioriteitenlijst. Eigenlijk kwamen we voor de ommuring van het terrein, die over een lengte van ca. 75 m dreigt om te vallen. Op sommige plaatsen helt hij gevaarlijk naar één kant en zitten er op diverse plaatsen horizontale en verticale scheuren. Een situatie die direct actie behoeft. Zodra we terug zijn in Chennai zullen we overleggen met een aannemer.

In de middag rijden we naar **Perambalur** even boven Trichy. In Perambalur hebben de zusters veel scholen en een kindertehuis waar 300 meisjes verblijven. De zusters willen ons graag de keuken laten zien waar de rijst gekookt wordt. Een bedompte ruimte die zwart ziet van de rook, omdat er nog met open vuur gestookt wordt. Niet hygiënisch, maar zeer zeker ongezond voor de mensen die hier elke dag in werken. Zij vragen of het mogelijk is een

stoominstallatie te maken zoals in Vandavasi. Daar wordt buiten heet water gekookt, waarmee binnen via een leiding ketels met rijst worden verwarmd. We kunnen niet anders zeggen dan dat het geen overbodige luxe is en dat wij het zullen bespreken met de leiding voordat we terug gaan naar Nederland.

Verder naar het noorden nu naar **Thiruvanthurai**, een dorp waar de zusters een kindertehuis hebben met 90 jongens en meisjes en ook hier, om dezelfde reden als in Venkatachalapuram, bijna twee keer zo veel jongens als meisjes. Relatief zijn hier ook veel wezen, ongeveer 25 %, en aan de kinderen is ook te zien dat dit een erg arme streek is. Hier zijn in een meerjarenplan diverse kleine werken uitgevoerd. Met het opknappen van het toiletgebouw en de muur van de waterput is dit nu voltooid. Het toiletgebouw is netjes geschilderd, de kranen zijn vernieuwd en de afvoer gerepareerd, zodat het er in

z'n geheel weer netjes en fris uitziet. Bij de waterput is een 2 m hoge keermuur van blokken natuursteen opgetrokken, zodat de grond niet meer afkalft. Daarop vanaf maaiveld een eensteensmuur van ongeveer 1 m hoog, zodat spelende kinderen er niet in kunnen vallen. Voor de zusters en voor ons een zorg minder. Van daaruit rijden we 's avonds nog terug naar Chennai. Het eerste uur nog langzaam maar daarna ongeveer 150 km over de snelweg. Nou ja, snelweg? 2 x 2 baans, voor de rest gaat iedere vergelijking met onze snelwegen mank. Langzaam verkeer maakt er ook veelvuldig gebruik van, zelfs tegen de rijrichting in en zonder licht in het donker. Maar dat niet alleen, iedereen steekt gewoon over waar dan ook. Maar we hebben hierdoor wel een dag bespaard en wat meer tijd in Chennai voor de besprekingen met de zusters en de aannemers. Drie dagen in Chennai is tijd genoeg zou je denken, maar die heb ik hard nodig. Ik moet mijn rapportages maken en de besprekingen met aannemers voorbereiden. Daarna vertrekken we voor de laatste reis om 22.00 uur met de Hyderabad nachttrein naar **Kamalapuram**, ongeveer 350 km naar het noordwesten.

Er is nog steeds slechts één perron en wij stoppen nog steeds net aan de andere kant. Uit de trein springen, over de andere spoorrails lopen en het perron op klauteren. Vooral opschieten, want van de ander kant komt er een trein aan. Henk bezeert daarbij zijn been en voor Sr. Prudentia blijft het wat teveel van het goede met haar korte beentjes.

Maar.....er zijn geruchten dat er een tweede perron bijkomt! Vanaf het station is het 10 minuten rijden en we zijn er. Hier is het kindertehuis uitgebreid en wonen er in totaal 140 meisjes. Zoals altijd een enthousiaste ontvangst en natuurlijk moet er tijd vrij gemaakt worden om te spelen, volleybal, handbal, tikkertje.....maar dan komt toch het leeftijdsverschil om de hoek kijken.....

Vanaf het dak van het hospitaaltje heb je een mooi overzicht over het complex, alles mooi geschilderd, zodat het verschil tussen oud en

nieuw niet te zien is. Links is het bestaande kindertehuis en rechts het nieuwe, verbonden door een brug. Rechts op de voorgrond het lage gebouw, de keuken en de opslag, waarbij de golfplaten zijn vervangen door een dak van gewapend beton. Het ziet er allemaal mooi uit en ik geef dan ook de aannemer de complimenten. Hij heeft nog een paar bouwvakkers meegebracht om nog wat bij te werken. Dat geeft mij de kans hem nog op enkele punten te wijzen die meteen worden aangepakt. Zo, dat werkt effectief.

We maken ook hier mee, dat de meisjes gaan eten in de nieuwe eetzaal,

want dat gebeurde in het verleden altijd buiten.

De dag erop gaan we 's avonds weer terug naar Chennai voor de laatste besprekingen met de aannemers. We bezoeken de tuin achter het moederhuis, waar men een verpleeghuis voor oude en hulpbehoevende zusters wil bouwen, dicht bij het hospitaal zodat medische hulp direct beschikbaar is. Met de zusters wordt nog uitgebreid over de toekomst van de congregatie gesproken en de projecten, die op de één of andere manier aandacht behoeven. Natuurlijk wordt de prioriteitenlijst geactualiseerd (zie volgende pagina) maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan, want ja het is allemaal nodig. In Nederland volgt er uiteindelijk een soortgelijke bespreking, waarin uiteraard vooral de financiële mogelijkheden worden bekeken.

Natuurlijk verliep niet alles vlekkeloos, maar bij het afscheid overheerst toch altijd een tevreden gevoel, zeker als je je al die gelukkige gezichtjes herinnert.....

Anne Reijenga, projectleider

FRANCISCAN SISTERS OF ST. JOSEPH – CHENNAI -16

PRIORITY LIST – FEBRUARY 4, 2009

Major Projects:

1. Generalate - Convent for the aged sisters
2. Singampunari - 12 Classes
3. Gangapur City - 3 Classes
4. P.T. Parru - 6 Class rooms
5. Okkur - 1st Floor – School Building
6. Damaracherla - 8 Class rooms
7. Olagadam - 6 Class rooms
8. Chebrolu - 8 Class rooms
9. Budalur - 6 Class rooms
10. Perumalpalayam - Extension of Boarding
11. Pandarakulam - Small boarding

Minor Projects:

1. Perambalur Boarding steam cooking
2. Avadi - Drainage

- 1 : Vegiwada
- 2 : Chebrolu
- 3 : Kamalapuram
- 4 : Egmore
- 5 : Vandavasi
- 6 : Thiruvalanthurai
- 7 : Pannaikadu
- 8 : Srivaikuntam
- 9 : Alwarpet
- 10 : Jolarpet
- 11 : Singampunari

